

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (pátého senátu)

8. května 2014*

„Ochranná známka Společenství — Řízení o prohlášení neplatnosti — Slovní ochranná známka Společenství Simca — Nedostatek dobré víry — Článek 52 odst. 1 písm. b) nařízení (ES) č. 207/2009“

Ve věci T-327/12,

Simca Europe Ltd, se sídlem v Birminghamu (Spojené království), zastoupená N. Haberkammem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), zastoupenému A. Schifkem, jako zmocněncem,

žalovanému,

přičemž další účastníci řízení před odvolacím senátem OHIM, vystupující jako vedlejší účastnice řízení před Tribunálem, je

GIE PSA Peugeot Citroën, se sídlem v Paříži (Francie), zastoupená P. Kotschem, advokátem,

jejímž předmětem je žaloba podaná proti rozhodnutí prvního odvolacího senátu OHIM ze dne 12. dubna 2012 (věc R 645/2011-1), týkajícímu se řízení o prohlášení neplatnosti mezi společnostmi GIE PSA Peugeot Citroën a Simca Europe Ltd,

TRIBUNÁL (pátý senát),

ve složení A. Dittrich, předseda, J. Schwarcz (zpravodaj) a V. Tomljenović, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

s přihlédnutím k žalobě došlé kanceláři Tribunálu dne 16. července 2012,

s přihlédnutím k vyjádření OHIM k žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 20. listopadu 2012,

s přihlédnutím k vyjádření vedlejší účastnice k žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 9. listopadu 2012,

* Jednací jazyk: němčina.

s ohledem na to, že účastníci řízení ve lhůtě jednoho měsíce od doručení oznámení o ukončení písemné části řízení nepředložili žádost o nařízení jednání, a poté, co bylo za těchto okolností na základě zprávy soudce zpravodaje a podle článku 135a jednacího řádu Tribunálu rozhodnuto, že žaloba bude projednána bez ústní části řízení,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Dne 5. prosince 2007 podal Joachim Wöhler (dále jen „bývalý majitel“) u Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) přihlášku ochranné známky Společenství na základě nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146), ve znění pozdějších předpisů [nahrazeného nařízením Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 78, s. 1)].
- 2 Ochrannou známkou, jejíž zápis byl požadován, je slovní označení Simca.
- 3 Výrobky, pro které byl zápis požadován, náležejí do třídy 12 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků, a odpovídají následujícímu popisu: „Vozidla; dopravní prostředky pozemní, vzdušné nebo vodní“.
- 4 Přihláška ochranné známky byla zveřejněna ve *Věstníku ochranných známek Společenství* č. 16/2008 ze dne 21. dubna 2008 a slovní označení Simca bylo jako ochranná známka Společenství zapsáno dne 18. září 2008, pod č. 6489371, pro všechny výrobky zmíněné výše v bodě 3.
- 5 Dne 29. září 2008 podala společnost GIE PSA Peugeot Citroën, která je v tomto řízení vedlejší účastnicí, návrh na prohlášení neplatnosti uvedené ochranné známky Společenství na základě čl. 51 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 [nyní čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009], pro všechny výrobky, pro které byla tato ochranná známka zapsána. Vedlejší účastnice v podstatě tvrdila, že bývalý majitel nebyl v době podání přihlášky sporné ochranné známky v dobré víře. Jediným cílem této přihlášky k zápisu bylo totiž zabránit užívání označení „simca“ s cílem uvádět na trh výrobky uvedené v přihlášce k zápisu, a to i přesto, že vedlejší účastnice byla majitelkou staršího práva k uvedené ochranné známce ve vztahu k uvedené přihlášce. Vedlejší účastnice se v této souvislosti odvolávala zejména na to, že je majitelkou mezinárodní ochranné známky SIMCA, zapsané pod č. 218957, která je od roku 1959 chráněna zejména v Německu, Španělsku, Rakousku a v Beneluxu, zvláště pro „vozidla; dopravní prostředky pozemní, vzdušné nebo vodní“, které náleží do třídy 12 ve smyslu Niceské dohody, a francouzské ochranné známky SIMCA, zapsané od roku 1990 pod č. 1606604, zejména pro „automobilová vozidla“, která náleží do téže třídy. Vedlejší účastnice tvrdila, že ačkoli tyto ochranné známky nebyly v posledních letech užívány, její práva k ochranné známce byla zachována. Připomněla, že „známá“ značka automobilového vozidla SIMCA byla vytvořena již v roce 1934 jedním francouzským automobilovým výrobcem. Starší francouzská ochranná známka byla poprvé přihlášena v roce 1935 a v roce 1978 ji převzala společnost Automobiles Peugeot, SA, která ji intenzivně užívala po celém světě, včetně Evropy. Vedlejší účastnice dále tvrdila, že v roce 2008 dvakrát vyzvala bývalého majitele, aby se sporné ochranné známky vzdal. Uvedený majitel reagoval tak, že vedlejší účastnici „vydíral“ tím, že požadoval finanční odškodnění. Podle vedlejší účastnice podal bývalý majitel přihlášku ochranné známky za tím účelem, aby si prostřednictvím vydírání vylepšil svoji finanční situaci a jeho skutečnou vůlí nebylo uvedenou ochrannou známkou užívat. Také

s přihlédnutím k tomu, že smluvní vztah dotýčných stran skončil krátce před tím, než byla dotčená přihláška ochranné známky Společenství podána, měla vedlejší účastnice za to, že se jedná o pouhou „spekulativní ochrannou známku nebo o „blokační ochrannou známku“.

- 6 Rozhodnutím ze dne 25. ledna 2011 zrušovací oddělení OHIM návrh na prohlášení neplatnosti v plném rozsahu zamítlo.
- 7 Dne 24. března 2011 podala vedlejší účastnice proti výše uvedenému rozhodnutí odvolání.
- 8 Dne 29. dubna 2011 byla žalobkyně Simca Europe Ltd zapsána do rejstříku OHIM jako nová majitelka sporné ochranné známky.
- 9 Rozhodnutím ze dne 12. dubna 2012 (dále jen „napadené rozhodnutí“) první odvolací senát OHIM odvolání vedlejší účastnice vyhověl, rozhodnutí zrušovacího oddělení zrušil a spornou ochrannou známku prohlásil za neplatnou. Své rozhodnutí opřel o důvody, které se dělí do tří částí, z nichž první se týká úvodních poznámek, druhá „nesporných“ skutečností a třetí samotného nedostatku dobré víry bývalého majitele ke dni podání přihlášky k zápisu.
- 10 V první řadě, pokud jde o úvodní poznámky, odvolací senát shledal, že žalobkyni coby nové majitelce sporné ochranné známky „musí být přímo připsáno chování“ bývalého majitele jakožto původního přihlašovatele uvedené ochranné známky.
- 11 Dále odvolací senát považoval skutečnost, že se žalobkyně odvolávala na rozsudek Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr, Německo), který se týkal německé ochranné známky SIMCA, za irelevantní. Odvolací senát v této souvislosti připomněl, že režim ochranné známky Společenství představuje samostatný systém, který je tvořen souborem jemu vlastních cílů a pravidel, jehož uplatnění nezávisí na žádném vnitrostátním systému. Odvolací senát navíc tvrdil, že mu nejsou známy důkazy, které byly předloženy v řízení souběžně probíhajícím v Německu, takže výše uvedený rozsudek nemůže mít sílu precedentu.
- 12 V druhé řadě, pokud jde o „nesporné“ skutečnosti, které mají podle odvolacího senátu rozhodující význam pro posouzení skutkového stavu projednávané věci, odvolací senát zaprvé zdůraznil, že automobilová vozidla značky SIMCA byla prodávána od 30. let a že vedlejší účastnice nebo některý podnik, který je součástí její skupiny, převzaly tuto ochrannou známku v roce 1978. Odvolací senát navíc zdůraznil, že vedlejší účastnice je majitelkou dvou obrazových ochranných známek, z nichž první je chráněna ve Francii, a sice národní ochranná známka zapsaná pod č. 121992, a druhá je chráněna v České republice, Německu, Španělsku, Itálii, Maďarsku, Maltě, Portugalsku, Rumunsku a v Beneluxu, jakož i v některých zemích, které nejsou členy Evropské unie, a sice mezinárodní ochranná známka zapsaná pod č. 218957. Tyto ochranné známky byly podle odvolacího senátu ke dni přijetí napadeného rozhodnutí stále ještě zapsané, přinejmenším pro vozidla, náležející do třídy 12, společnosti Automobiles Peugeot, která je součástí skupiny vedlejší účastnice.
- 13 Zadruhé odvolací senát tvrdil, že ač vedlejší účastnice přestala uvádět na trh vozidla pod značkou SIMCA na konci 70. let, tato ochranná známka se těšila vysoké proslulosti, která sice mohla postupem času klesat, avšak ke dni přijetí napadeného rozhodnutí stále ještě existovala.
- 14 Zatřetí odvolací senát zdůraznil, že bývalý majitel pracoval jako samostatně výdělečně činná osoba v odvětví softwaru po dobu více než 18 měsíců pro vedlejší účastnici v Kolíně (Německo) a následně v Brémách (Německo). Podle odvolacího senátu znal historii ochranné známky SIMCA, jak vyplývá zejména z některých jeho dopisů zaslaných vedlejší účastnici.

- 15 Začtvrté odvolací senát shledal, že ještě před datem podání přihlášky sporné ochranné známky byl bývalý majitel již v kontaktu s indickým podnikem, aby prostudoval vývojový plán určitého automobilového vozidla. Tento plán však nebyl ke dni přijetí napadeného rozhodnutí realizován. Odvolací senát v této souvislosti zdůraznil, že z dopisů bývalého majitele vyplývá, že hledal ochrannou známku, „která již nebyla užívána nebo nebyla zapsána“.
- 16 Zapáté odvolací senát uvedl, že v srpnu 2008 byl bývalý majitel též vlastníkem internetových stránek www.simca.info a od prosince 2008 uváděl prostřednictvím výše uvedených stránek na trh elektrická jízdní kola.
- 17 Konečně odvolací senát uvedl, že ač bývalý majitel věděl o právech vedlejší účastnice vztahujících se ke sporné ochranné známce, předpokládal, že tato práva mohou být z důvodu neexistence skutečného užívání zrušena. Byl však ochoten vzdát se sporné ochranné známky, pokud by mu bylo „nabídnuto odškodnění“.
- 18 V třetí řadě, pokud jde o samotný nedostatek dobré víry bývalého majitele, odvolací senát měl v podstatě za to, že důkazní břemeno v tomto ohledu nese vedlejší účastnice jakožto osoba navrhuující prohlášení neplatnosti. Podle něj bylo třeba provést několik důkazů tvořících řetězec indicií, aby mohlo být s pravděpodobností blížící se jistotě tvrzeno, že přihlašovatel ochranné známky Společenství nejednal v dobré víře.
- 19 Podle odvolacího senátu není pojem „nedostatek dobré víry“ uvedený v čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 v právních předpisech nijak definován, vymezen ani popsán. Přestože Soudní dvůr stanovil výčet kritérií ohledně výkladu uvedeného pojmu v rozsudku ze dne 11. června 2009, *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07)*, tato kritéria nejsou podle odvolacího senátu vyčerpávající. Vzhledem k tomu, že skutkový základ řízení, které vedlo k položení předběžné otázky ve výše uvedené věci, se podle odvolacího senátu zásadně liší od skutkového základu řízení v projednávané věci, považuje odvolací senát za nutné stanovit dodatečná kritéria.
- 20 Podle odvolacího senátu je skutečnost, že bývalý majitel věděl o existenci starších ochranných známek, a přesto podal přihlášku ochranné známky Společenství, známkou „úmyslu klást překážky“ a nedostatku dobré víry. Skutečnost, že bývalý majitel předpokládal, že tyto ochranné známky mohou být zrušeny, je podle odvolacího senátu irelevantní a je pouhou záminkou, neboť uvedený majitel ke dni přijetí napadeného rozhodnutí dosud nepodal návrh na zrušení starší francouzské ochranné známky ani starší mezinárodní ochranné známky.
- 21 Odvolací senát uvedl, že bývalý majitel rovněž dobře věděl o tom, že ochranná známka SIMCA byla proslulá ve vztahu k automobilovým vozidlům. Podle odvolacího senátu z důkazních materiálů vyplývalo, že bývalý majitel hledal jméno známé ochranné známky, neboť jeho cílem bylo využívat „parazitováním“ dobrého jména zapsaných ochranných známek vedlejší účastnice a těžit z dobré pověsti těchto ochranných známek prostřednictvím nedovoleného úmyslného užívání označení Simca. Takové jednání přitom muselo být podle odvolacího senátu považováno za jednání ve zlé víře.
- 22 Odvolací senát tudíž považoval skutečnost, že bývalý majitel prodával elektrická jízdní kola pod značkou Simca od prosince 2008, za irelevantní, neboť tento prodej nebyl důvodem k zápisu sporné ochranné známky.

Návrhová žádání účastníků řízení

- 23 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil napadené rozhodnutí;

— uložil OHIM náhradu nákladů řízení, včetně „nákladů na právní zastoupení“.

24 OHIM a vedlejší účastnice navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K dokladům předloženým poprvé před Tribunálem

25 Z analýzy spisu OHIM vyplývá, že dokumenty obsažené v přílohách K 8, K 9 a K 10 k žalobě nebyly OHIM předloženy v průběhu správního řízení. Tyto dokumenty předně sestávají, pokud jde o přílohu K 8, z dopisu ze dne 16. března 2012, zaslaného žalobkyní vedlejší účastnici, v němž bylo po vedlejší účastnici požadováno, aby se vzdala užívání německé slovní ochranné známky SIMCA, zapsané pod č. 302008037708 ve prospěch vedlejší účastnice, dále pokud jde o přílohu K 9, z prohlášení vedlejší účastnice o vzdání se ze dne 23. března 2012, které se týkalo uvedené ochranné známky, a z dopisu zaslaného vedlejší účastnicí Deutsches Patent- und Markenamt (německý úřad pro patenty a ochranné známky), v němž byl dotýčný úřad informován o jejím vzdání se, a konečně pokud jde o přílohu K 10, z výpisu z německého rejstříku ochranných známek ze dne 16. července 2012, z něhož je patrné, že výše uvedená německá ochranná známka byla zrušena.

26 V tomto ohledu je třeba připomenout, že cílem žaloby podané k Tribunálu je přezkum legality rozhodnutí odvolacích senátů ve smyslu článku 65 nařízení č. 207/2009 a že v rámci sporu týkajícího se prohlášení neplatnosti musí být legalita napadeného aktu posuzována v závislosti na skutkových a právních okolnostech existujících k datu, kdy byl akt přijat. Podle ustálené judikatury tak úkolem Tribunálu není znovu přezkoumávat skutkové okolnosti ve světle důkazů předložených poprvé před ním. Připuštění těchto důkazů by totiž bylo v rozporu s čl. 135 odst. 4 jednacího řádu Tribunálu, podle něhož spisy účastníků řízení nesmí změnit předmět řízení před odvolacím senátem [viz rozsudek Tribunálu ze dne 21. března 2012, Feng Shen Technology v. OHIM – Majtczak (FS), T-227/09, bod 25 a citovaná judikatura].

27 Z toho vyplývá, že dokumenty předložené žalobkyní poprvé před Tribunálem v přílohách K 8, K 9 a K 10 žaloby nelze vzít v úvahu, a musí být proto odmítnuty.

K přípustnosti obecného odkazu žalobkyně na argumenty předložené u OHIM

28 Pokud jde o argumenty, na které žalobkyně obecně odkazuje v bodě 67 žaloby a které předložila během řízení u OHIM, je třeba připomenout, že žaloba musí podle čl. 44 odst. 1 jednacího řádu obsahovat stručný popis žalobních důvodů. Tyto údaje musí být dostatečně jasné a přesné pro to, aby umožnily žalovanému připravit si obranu a Tribunálu rozhodnout o žalobě případně i bez dalších podpůrných informací [v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 18. září 2012, Scandic Distilleries v. OHIM – Bürgerbräu, Röhm & Söhne (BÜRGER), T-460/11, bod 16 a citovaná judikatura].

29 Je třeba připomenout, že ačkoliv lze obsah žaloby podložit a doplnit v konkrétních bodech odkazy na výňatky z písemností, které tvoří její přílohu, obecný odkaz na jiné písemnosti, i když jsou připojeny k žalobě, nemůže zhojit neexistenci základních prvků právní argumentace, které podle výše uvedeného ustanovení musí být uvedeny v žalobě (v tomto smyslu viz rozsudek BÜRGER, bod 28 výše, bod 17 a citovaná judikatura).

- 30 V projednávané věci žalobkyně v bodě 67 žaloby pouze uvedla, že odkazuje „na všechny argumenty uplatněné [...] u OHIM ve svém vyjádření ze dne 2. srpna 2011 a v dokumentech připojených k tomuto vyjádření“ a že „předmětné dokumenty jsou výslovně prohlášeny za tvořící předmět žaloby jakožto dodatek k [...] žalobě“.
- 31 Žalobkyně tak neoznačuje konkrétní body žaloby, které chce tímto odkazem doplnit, ani přílohy, ve kterých by tyto případné argumenty byly uvedeny.
- 32 Za těchto okolností Tribunál nemusí globálně ve výše uvedeném vyjádření předloženém u OHIM hledat argumenty, na které by žalobkyně mohla odkazovat, ani tyto argumenty zkoumat, neboť jsou nepřípustné. Naproti tomu Tribunál posoudí ty skutečnosti předložené během správního řízení u OHIM, na které odkazují zvláštní a dostatečně konkrétní argumenty uplatněné v žalobě.

K návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí

- 33 Žalobkyně uplatňuje na podporu své žaloby jediný žalobní důvod, vycházející z porušení článku 52 nařízení č. 207/2009. Podle ní se odvolací senát v podstatě dopustil nesprávného právního posouzení tím, že dospěl k závěru, že bývalý majitel nebyl v době podání přihlášky u OHIM, směřující k zápisu sporné ochranné známky jako ochranné známky Společenství, v dobré víře.
- 34 OHIM a vedlejší účastnice argumenty žalobkyně zpochybňují.
- 35 Úvodem je třeba připomenout, že čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 stanoví, že ochranná známka Společenství bude prohlášena za neplatnou na základě návrhu podaného u OHIM nebo na základě protinávrhu v řízení o porušení, pokud přihlašovatel v době podání přihlášky ochranné známky nebyl v dobré víře. Je na osobě navrhuující prohlášení neplatnosti, která hodlá uplatnit tento důvod, aby doložila skutečnosti, které umožní dospět k závěru, že majitel ochranné známky Společenství nebyl v době podání přihlášky k jejímu zápisu v dobré víře [rozsudek Tribunálu ze dne 14. února 2012, Peeters Landbouwmachines v. OHIM – Fors MW (BIGAB), T-33/11, bod 17].
- 36 Jak správně uvádí odvolací senát v bodě 34 a násl. napadeného rozhodnutí, Soudní dvůr poskytl několik upřesnění ohledně způsobu výkladu pojmu nedostatku dobré víry uvedeného v čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 (rozsudek Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, bod 19 výše, body 37 a násl.). Soudní dvůr tak uvedl, že nedostatek dobré víry přihlašovatele ve smyslu tohoto ustanovení musí být posuzován globálně, a to s přihlédnutím ke všem relevantním faktorům konkrétního případu, a zejména:
- skutečnosti, že si je přihlašovatel vědom nebo si musí být vědom toho, že třetí osoba užívá přinejmenším v jednom členském státě totožné nebo podobné označení pro totožné nebo podobné výrobky, zaměnitelné s označením, jehož zápis je požadován;
  - úmyslu přihlašovatele zabránit této třetí osobě v dalším používání takového označení;
  - úrovni ochrany, které požívají označení třetích osob a označení, jehož zápis je požadován.
- 37 Soudní dvůr v bodech 43 a 44 rozsudku Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, bod 19 výše, též uvedl, že úmysl zabránit uvádění výrobku na trh může být za určitých okolností charakteristický pro nedostatek dobré víry přihlašovatele. O takový případ se jedná zejména tehdy, když se následně ukáže, že přihlašovatel nechal zapsat označení jako ochrannou známku Společenství, aniž měl v úmyslu jej užívat, a to výhradně za tím účelem, aby zabránil třetím osobám vstoupit na trh.

- 38 Jak však správně zdůraznil odvolací senát v bodě 35 napadeného rozhodnutí, z formulace použité v rozsudku Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, bod 19 výše, vyplývá, že tři faktory vyjmenované v bodě 36 výše jsou uvedeny pouze příkladmo z celé řady prvků, které mohou být zohledněny za účelem rozhodnutí o tom, zda přihlašovatel ochranné známky v době podání přihlášky případně nebyl v dobré víře (rozsudek BIGAB, bod 35 výše, bod 20).
- 39 Je tedy třeba mít za to, že při globální analýze prováděné na základě čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 lze zohlednit i původ slova nebo zkratky tvořících spornou ochrannou známku a jejich dřívější užívání jako ochranné známky v obchodním styku, zejména konkurenčními podniky, jakož i obchodní logiku, do níž zapadá podání přihlášky ochranné známky Společenství tvořené tímto slovem nebo touto zkratkou.
- 40 V projednávané věci z toho v první řadě plyne, že je třeba odmítnout tvrzení žalobkyně, kterými odvolacímu senátu vytýká, že zohlednil „novou indicii nedostatku dobré víry“, který judikatura Soudního dvora, zejména rozsudek Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, bod 19 výše, nezahrnuje, nebo který je dokonce v rozporu s kritérii zmíněnými v uvedeném rozsudku. Je totiž třeba zdůraznit, jak to učinil i odvolací senát, že uvedená kritéria vytýčená judikaturou jsou pouze příkladná. Dále je třeba konstatovat, že kritéria použitá odvolacím senátem v napadeném rozhodnutí neodporují kritériím stanoveným ve výše uvedeném rozsudku, nýbrž tato kritéria doplňují v souladu s logikou, která je v něm stanovena, jež spočívá v globálním posouzení všech relevantních faktorů konkrétního případu. Odvolací senát tak právem posoudil jak původ zkratky tvořící spornou ochrannou známku Simca, tak její dřívější užívání jako ochranné známky v obchodním styku, zejména konkurenčními podniky, a obchodní logiku, do níž zapadá podání přihlášky sporné ochranné známky tvořené touto zkratkou. Kromě toho v tomto kontextu nic odvolacímu senátu nebránilo v tom, aby posoudil též vědomí majitele ochranné známky, jejíž prohlášení neplatnosti je navrhováno, v době podání přihlášky k zápisu o existenci starších ochranných známek obsahujících uvedenou zkratku SIMCA a o stupni jejich proslulosti.
- 41 Tribunál v tomto ohledu nejprve uvádí, že je nesporné, že zkratka SIMCA byla vytvořena ve Francii již v roce 1934 jedním automobilovým výrobcem a že vozidla označená ochrannou známkou obsahující tuto zkratku se prodávala od 30. let. Tato ochranná známka byla následně v roce 1978 převzata společností Automobiles Peugeot, která ji užívala po celém světě, včetně Evropy.
- 42 Je též nesporné, že vedlejší účastnice je majitelkou dvou starších obrazových ochranných známek obsahujících slovo „simca“, z nichž jedna je francouzská ochranná známka zapsaná pod č. 121992 a přihlášená dne 5. března 1959 a druhá mezinárodní ochranná známka zapsaná pod č. 218957, která se zakládá na uvedené francouzské ochranné známce a je chráněna v některých členských státech Unie, např. v Německu, Španělsku, Itálii, Maďarsku, Rumunsku a v Beneluxu. Třebaže starší francouzská ochranná známka ani starší mezinárodní ochranná známka nebyly během posledních desetiletí užívány, jak to uvádí zejména bod 24 napadeného rozhodnutí, byly tyto známky přesto obnoveny a k datu podání přihlášky sporné ochranné známky byly stále zapsány ve prospěch vedlejší účastnice.
- 43 Dále je třeba uvést, že i když odvolací senát v bodě 23 napadeného rozhodnutí, *in fine*, ne příliš jasně tvrdil, že výše uvedené ochranné známky byly stále zapsány „přínejmenším pro ‚vozidla‘, náležející do třídy 12“, je zaprvé třeba konstatovat, že žalobkyně Tribunálu nepředkládá konkrétní tvrzení ohledně případných následků, které by toto tvrzení mohlo mít na nedostatek dobré víry bývalého majitele ve vztahu k jeho přihlášce sporné ochranné známky pro ostatní dotčené výrobky, tj. pro „dopravní prostředky pozemní, vzdušné nebo vodní“. Žalobkyně totiž zpochybňuje spíše relevanci zápisu starších ochranných známek jako takového při posouzení nedostatku dobré víry bývalého majitele a dále zdůrazňuje jakožto důkaz o neexistenci nedostatku dobré víry skutečnost, že bývalý majitel spornou ochrannou známku po jejím zápisu skutečně užíval, a to nejprve pro uvádění na trh elektrických jízdních kol, s následným záměrem užívat uvedenou ochrannou známku i pro motorová vozidla „určená velmi úzkému okruhu zákazníků“.

- 44 Zadrugé je v každém případě nutno konstatovat, že ze správního spisu OHIM vyplývá, že zápis starší mezinárodní ochranné známky, jehož kopie je přiložena k návrhu vedlejší účastnice na prohlášení neplatnosti a který se zakládá na starší francouzské ochranné známce, uvádí ve výčtu výrobků, na které se tento zápis vztahuje, obě výše uvedené kategorie náležející do třídy 12. Kromě toho je třeba uvést, že vzhledem k chybějícím důkazům o opaku se zjištění odvolacího senátu o nedostatku dobré víry bývalého majitele vztahují jak na tu část jeho přihlášky sporné ochranné známky, která se týká „vozidel“, tak na tu část, která se týká „dopravních prostředků pozemních, vzdušných nebo vodních“.
- 45 Jak dále konstatoval odvolací senát v bodě 37 napadeného rozhodnutí, ve spojení s jeho body 1, 27 a 28, je nesporné, že bývalý majitel podal přihlášku sporné ochranné známky teprve dne 5. prosince 2007 a že tuto přihlášku podal navzdory tomu, že věděl o existenci starších ochranných známek SIMCA vedlejší účastnice, přinejmenším jako „historických“ ochranných známek. Kromě toho není sporu ani o tom, že bývalý majitel nepodal návrh na zrušení starší francouzské ochranné známky ani starší mezinárodní ochranné známky, přičemž žalobkyně před Tribunálem pouze tvrdí, že takové návrhy sama podá v budoucnu. Pokud jde o některé odkazy žalobkyně na postup směřující k prohlášení neplatnosti, který již žalobkyně zahájila ve vztahu k některým starším ochranným známkám vedlejší účastnice, kromě toho, že se tyto odkazy opírají o dokumenty, které byly poprvé zmíněny před Tribunálem, a jsou tudíž nepřipustné (viz body 25 až 27 výše), je třeba konstatovat, že se uvedený postup každopádně týká pouze německé ochranné známky vedlejší účastnice, zapsané pod č. 302008037708, a nikoli starší francouzské ochranné známky nebo starší mezinárodní ochranné známky.
- 46 Je též třeba konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, odvolací senát v bodě 38 napadeného rozhodnutí správně tvrdil, s odkazem na důkazní materiál předložený zejména samotným bývalým majitelem, že tento majitel dobře věděl, že ochranná známka SIMCA byla proslulá ve vztahu k automobilovým vozidlům. Jak vyplývá z bodu 25 napadeného rozhodnutí, odvolací senát mimoto shledal, že uvedená proslulost byla v minulosti vysoká, mohla postupem času klesnout, avšak ke dni přijetí napadeného rozhodnutí stále ještě existovala, a to „zejména u osob, které přišly do styku s vozidly uváděnými na trh pod značkou ‚SIMCA‘“.
- 47 V tomto ohledu je v souvislosti s vědomím bývalého majitele o ochranné známce Simca a jejím vnímáním uvedeným majitelem třeba předeslat, že jak vyplývá z dopisu bývalého majitele ze dne 15. června 2007, zasláného indickému podniku W. (příloha XIV odpovědi bývalého majitele ze dne 26. prosince 2008 na odůvodnění vedlejší účastnice týkající se jejího návrhu na prohlášení neplatnosti), bývalý majitel hledal „vhodnou“ ochrannou známku, která již nebyla užívána nebo která nebyla zapsána, a tudíž nepožívala právní ochrany. Teprve po učinění výše uvedených prohlášení bývalý majitel podal přihlášku sporné ochranné známky, která beze změny převzala slovní prvek starších obrazových ochranných známek. Stejně tak z dopisu bývalého majitele ze dne 5. září 2007, který byl zaslán výše zmíněnému indickému podniku, vyplývá, že bývalý majitel věděl o starším zápisu ochranné známky SIMCA-1100 City-Laster v Německu, který platil až do roku 1983, jakož i o úspěchu sportovních vozidel značky SIMCA v automobilových rallye v 70. letech.
- 48 Dále z dopisu bývalého majitele ze dne 17. března 2008, zasláného p. S., předsedovi představenstva vedlejší účastnice, který ač byl sepsán až po podání přihlášky sporné ochranné známky, poskytuje důležité informace, z nichž lze vyvodit důvody, jež bývalého majitele vedly k podání uvedené přihlášky, vyplývá, že bývalý majitel měl v úmyslu uchovat „skvělou“ značku SIMCA pro budoucí pokolení. V témže dopise bývalý majitel rovněž výslovně odkázal na „neobyčejnou historii značky SIMCA“. Tato prohlášení je třeba chápat ve spojení s úvodní částí zmíněného dopisu, v níž bývalý majitel zdůrazňuje své znalosti automobilového odvětví a zvláštní a trvalou náklonost francouzským automobilům, zejména značek Peugeot nebo Citroën. V témže kontextu bývalý majitel výslovně zmínil, že provedl rešerše na internetu i u OHIM s cílem zjistit, zda uvedená ochranná známka SIMCA je stále ještě zapsaná.

- 49 Též s přihlédnutím k tvrzení bývalého majitele uvedenému v témže dopise, podle něhož bývalý majitel zakoupil „v lednu 2008 ve Francii automobil značky SIMCA Aronde 9, který se ideálně hodil k ochranné známce [Společenství], o jejíž zápis požádal“ měsíc předtím, je třeba dospět k závěru, že odvolací senát právem shledal, že uvedený majitel „dobře věděl, že ochranná známka SIMCA byla proslulá ve vztahu k automobilovým vozidlům“. Výše uvedené skutečnosti totiž Tribunálu umožňují dospět k závěru, že bývalý majitel měl za to, že si předmětná ochranná známka zachovala přinejmenším určitou zbytkovou proslulost, což ostatně vysvětluje jeho zájem o tuto ochrannou známku s ohledem na okolnosti projednávaného případu, jakož i jeho záměr zachovat ji pro budoucí generace.
- 50 Tento závěr je podepřen tvrzením žalobkyně uvedeným v žalobě, podle něhož bylo „obecně známo, že [vedlejší účastnice] již několik desetiletí ochrannou známku SIMCA nepoužívá“. Toto tvrzení totiž předpokládá, že sama existence ochranné známky SIMCA, jakožto „historické“ ochranné známky, byla obecně známou skutečností, alespoň u té části dotčené veřejnosti, která je tvořena osobami, jež pamatovaly vozidla v minulosti uváděná na trh pod touto značkou.
- 51 Tyto úvahy nelze zneplatnit odkazem žalobkyně na obsah dopisu ze dne 2. srpna 2011, který v rámci postupu před zahájením soudního řízení zaslala OHIM a v němž se tvrdí, že ani znalecká veřejnost si již nepamatovala značku SIMCA. V tomto ohledu je třeba podotknout, že důkazy předložené k podložení tohoto tvrzení v příloze uvedeného dopisu sestávají zvláště z výňatků z internetových stránek některých automobilových prodejců, zejména na trhu ojetých vozidel.
- 52 Lze-li však z výše uvedených výňatků z internetových stránek vyvodit určité závěry, tyto výňatky dokládají nanejvýš to, že někteří prodejci již na trhu s ojetými vozidly nenabízeli k prodeji vozidla značky SIMCA. Vzhledem k neexistenci jiných shodujících se důkazů, jako jsou ankety provedené u relevantní veřejnosti, nelze – jak to tvrdí odvolací senát v bodě 25 napadeného rozhodnutí, když v bodě 5 tohoto rozhodnutí odkazuje na důkazy týkající se „historie“ ochranné známky SIMCA – vyloučit, že zejména u části relevantní veřejnosti, kterou vymezil odvolací senát, přetrvávala určitá zbytková proslulost (viz body 46 a 50 výše).
- 53 Dále je třeba dodat, že kromě článku z německého časopisu z prosince 1989, který se týkal historie automobilů vyrobených pod značkou SIMCA 1000, což je dokument, na který odkázala vedlejší účastnice ve správním řízení u OHIM, zejména v dopise ze dne 29. března 2010, který je zmíněn v bodě 5 napadeného rozhodnutí, je závěr, že v rozhodné době podání přihlášky sporné ochranné známky existovala určitá zbytková proslulost starších ochranných známek SIMCA vedlejší účastnice, podepřen odkazem bývalého majitele v dopise ze dne 26. prosince 2008, který dotýčný zaslal OHIM v rámci postupu před zahájením soudního řízení, na výňatek z internetových stránek související s výstavou francouzských automobilů Francemobile. Vzhledem k tomu, že i pořadatel uvedené výstavy na své reklamní stránce uvedl mezi různými logy výrobců vystavovaných vozidel logo značky SIMCA, lze tento výňatek považovat za dodatečnou indicii proslulosti této značky, bez ohledu na to, zda toto logo přesně odpovídalo logu zapsanému vedlejší účastnici.
- 54 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, se odvolací senát mimoto nedopustil nesprávného právního posouzení ani tím, že při globálním hodnocení indicií dokládajících nedostatky dobré víry bývalého majitele přihlédl ke skutkovým okolnostem týkajícím se jeho úmyslu a cílů v době podání přihlášky k zápisu. V tomto ohledu nelze odvolacímu senátu vytýkat, že posoudil „subjektivní“ prvky „vnitřní motivace“ postupu bývalého majitele, zejména s ohledem na jeho dopisy zaslání obchodním partnerům a po podání přihlášky k zápisu i vedlejší účastnici v odpověď na její dopisy.
- 55 Stačí totiž uvést, že z rozsudku Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, bod 19 výše (body 38 až 42) vyplývá, že pro posouzení nedostatku dobré víry přihlašovatele v době podání přihlášky označení k zápisu bylo třeba vzít v úvahu mimo jiné „úmysl“ přihlašovatele zabránit třetím osobám v dalším užívání tohoto označení, přičemž Soudní dvůr poukázal na to, že zmíněný úmysl je subjektivním prvkem, který musí být určen na základě objektivních okolností daného případu.

- 56 Vzhledem ke všemu výše uvedenému je třeba shledat, že odvolací senát mohl z konkrétních okolností projednávaného případu právem vyvodit, že bývalý majitel přihláškou ochranné známky Společenství ve skutečnosti zamýšlel parazitně využívat dobrého jména zapsaných ochranných známek vedlejší účastnice a těžit z něj prospěch.
- 57 Jak tvrdí žalobkyně a jak to původně zdůraznilo zrušovací oddělení, z bodu 10 odůvodnění nařízení č. 207/2009 sice vyplývá, že není důvod chránit ochranné známky Společenství ani starší ochranné známky, které jim odporují, pokud nejsou skutečně užívány.
- 58 Stejně tak se žalobkyně odvolává na první směrnici Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách (Úř. věst. 1989, L 40, s. 1), konkrétně na článek 12, týkající se „důvodů zrušení“, který se ve spojení s článkem 1 uvedené směrnice vztahuje „na ochranné známky [...], které byly zapsány nebo přihlášeny v jednom z členských států nebo u Úřadu pro ochranné známky Beneluxu nebo jsou předmětem mezinárodní přihlášky s účinky pro členský stát“. Dále žalobkyně odkazuje na článek L-714.5 francouzského zákoníku duševního vlastnictví a na §§ 25 a 49 Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen (Markengesetz, německý zákon o ochraně ochranných známek a jiných rozlišovacích označení), ze dne 25. října 1994 (BGBl. 1994 I, s. 3082, BGBl. 1995 I, s. 156, a BGBl. 1995 I, s. 156, a BGBl. 1996 I, s. 682), což jsou ustanovení, která též na vnitrostátní úrovni v zásadě upravují podmínky, za nichž lze v případě, že ochranné známky nejsou skutečně užívány, zrušit práva k těmto známkám, zejména na návrh podaný k soudu osobou, která má na jejich zrušení zájem.
- 59 V projednávané věci je však nutno konstatovat, že skutečnost připomenutá v bodě 37 napadeného rozhodnutí, že bývalý majitel podal přihlášku sporné ochranné známky navzdory tomu, že věděl o starších ochranných známkách, a to aniž předtím navrhl zrušení těchto ochranných známek, nebyla jedinou skutečností, kterou odvolací senát považoval za důležitou pro učinění závěru o nedostatku dobré víry bývalého majitele.
- 60 Jak vyplývá z bodu 38 napadeného rozhodnutí, odvolací senát totiž vzal obzvláště v úvahu konkrétní cíl bývalého majitele „parazitně využívat hodnotu zapsaných známých ochranných známek [vedlejší účastnice] a těžit prospěch z [jejich] dobré pověsti [...] nedovoleným úmyslným užíváním označení SIMCA“. Tento přístup nepředstavuje nesprávné právní posouzení, neboť jak vyplývá z rozsudku Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, bod 19 výše, nedostatek dobré víry přihlašovatele ve smyslu čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 musí být posuzován globálně, a to s přihlédnutím ke všem relevantním faktorům konkrétního případu. Zaprvé, jak již bylo připomenuto (viz bod 39 výše), k těmto faktorům patří původ slova nebo zkratky, které tvoří spornou ochrannou známku, a dřívější užívání tohoto slova nebo zkratky jako ochranné známky v obchodním styku, zejména konkurenčními podniky, což v projednávané věci znamená nepopírané skutečnosti, které svědčí o skutečném užívání, přinejmenším „historickém“, ochranných známek obsahujících zkratku SIMCA vedlejší účastnicí nebo některým podnikem, který je součástí její skupiny, které předcházelo užití uvedené zkratky bývalým majitelem ve sporné ochranné známce.
- 61 Zadruhé se mohl odvolací senát právem odvolat na obchodní logiku, do níž zapadá podání přihlášky dotyčné zkratky k zápisu jako ochranné známky Společenství bývalým majitelem, s přihlédnutím k tomu, že bývalý majitel výslovně odkázal před svými obchodními partnery na logiku úmyslu užívat ochrannou známku vhodnou pro výrobky uvedené v přihlášce, ať se jedná o nezapsanou ochrannou známku nebo o ochrannou známku, která ač byla zapsaná, zcela pozbyla právní ochrany zejména z důvodu, že ji její majitel skutečně neužíval (viz bod 45 a násl. výše). Žalobkyně ostatně tuto motivaci podtrhuje v bodě 41 žaloby, neboť zdůrazňuje, že právě ve skutečnosti, že starší ochranné známky nebyly již po delší dobu užívány, lze spatřovat „důvod, který [bývalého majitele], jenž o této skutečnosti věděl, podnítl k podání přihlášky ochranné známky s cílem užívat tuto ochrannou známku ve svém prospěch“.

- 62 Vzhledem k tomu, že není prokázáno, že bývalý majitel uváděl již před podáním přihlášky sporné ochranné známky výrobky na relevantní trh pod uvedenou ochrannou známkou, nelze za těchto okolností spatřovat jinou obchodní logiku, než těžit z odkazu na vedlejší účastníci nebo na podniky náležející k její skupině. Konkrétně žalobkyně nemůže namítat, že bývalý majitel zamýšlel prostřednictvím uvedené přihlášky bránit tomu, aby třetí podniky užívaly jeho ochrannou známku bez jeho svolení, tím, že u klientely vyvolají klamný dojem, že distribuují tytéž výrobky jako bývalý majitel, nebo že jeho cílem bylo pouze rozšířit ochranu sporné ochranné známky prostřednictvím jejího zápisu.
- 63 Za těchto okolností se žalobkyně k popření závěru o nedostatku dobré víry bývalého majitele k datu zápisu nemůže opírat o pouhou skutečnost, že starší ochranné známky již nebyly užívány. Jak bylo shledáno, skutkové okolnosti projednávané věci totiž dokládají, že o zápis sporného označení bylo požádáno s úmyslem vyvolat asociaci se staršími ochrannými známkami a těžit z jejich dobrého jména na trhu s automobily, či dokonce konkurovat těmto ochranným známkám v případě, že by je vedlejší účastnice v budoucnu znovu začala užívat. V tomto ohledu bývalému majiteli nepříslušelo vyhodnotit budoucí obchodní záměry vedlejší účastnice jakožto majitelky starších ochranných známek, které byly pravidelně obnovovány, ani vzhledem k nepodání návrhu na prohlášení neplatnosti starších ochranných známek dospět k závěru, že vedlejší účastnice „nebyla majitelkou hodnou ochrany“. Aniž je ostatně nutné posoudit věrohodnost tvrzení OHIM uplatněného před Tribunálem, že na trhu s automobily je běžné, že ochranné známky, jež nebyly po dosti dlouhou dobu užívány, začnou být znovu užívány v limitovaných edicích pro milovníky automobilů, je třeba konstatovat, že z článku zveřejněného dne 2. září 2008 v jednom deníku, který byl převzat na internetových stránkách Autohaus online, výňatek z nichž je připojen k dopisu bývalého majitele ze dne 26. prosince 2008, zaslanému OHIM, vyplývá, že bývalý majitel se nejpozději k tomuto datu dozvěděl, aniž to vedlo k tomu, že se sporné ochranné známky vzdal, o tom, že vedlejší účastnice měla v úmyslu znovu začít užívat značky „jako Talbot“, zejména pro vozidla nízké cenové kategorie, čímž chtěla podle uvedeného článku následovat podnik Renault, který oživil svoji značku Dacia. Za těchto okolností nebylo možné vyloučit, že vedlejší účastnice bude mít v budoucnu úmysl znovu užívat i svoji značku SIMCA.
- 64 Tyto závěry nejsou zneplatněny různými tvrzeními žalobkyně týkajícími se „vydržení v právu ochranných známek“.
- 65 Jak vyplývá z jejích tvrzení, žalobkyně popírá, že může existovat právní zásada, podle které ochranná známka, jež je již zapsána, avšak její „doba ochrany uplynula“, nemůže být znovu zapsána ve prospěch třetí osoby, která nebyla jejím původním majitelem. Žalobkyně v tomto ohledu odkazuje na článek 19 a na bod 11 odůvodnění nařízení č. 207/2009.
- 66 Je však nutno konstatovat, že otázka, která vyvstává v projednávané věci, se neomezuje na výše uvedenou otázku, ale jak již bylo zdůrazněno, odvolací senát vzal pro učinění závěru o nedostatku dobré víry bývalého majitele v úvahu též skutkové okolnosti týkající se zbytkové proslulosti starších ochranných známek a obchodní logiky, do níž zapadá podání přihlášky sporné ochranné známky, neboť bývalý majitel chtěl prostřednictvím této přihlášky těžit z uvedených ochranných známek. Na rozdíl od posouzení učiněného žalobkyní, které vyplývá z nesprávného výkladu napadeného rozhodnutí, odvolací senát tudíž nenavrhl použít zásadu uvedenou v předchozím bodě. Odkazy žalobkyně na bod 11 odůvodnění a na článek 19 nařízení č. 207/2009 jsou z tohoto důvodu irelevantní, neboť nevykazují žádnou konkrétní souvislost s rozhodujícím prvkem, který vedl odvolací senát k závěru, že chování bývalého majitele naplňovalo znaky nedostatku dobré víry, tj. se skutečností, že bývalý majitel měl v úmyslu těžit ze zbytkové proslulosti starších ochranných známek.
- 67 Pokud jde o různá tvrzení žalobkyně, že zahájení postupu vůči namítatelným starším ochranným známkám, jež mohou být prohlášeny za neplatné, nebylo podmínkou k vyvrácení domněnky nedostatku dobré víry, stačí uvést, že odvolací senát takovou podmínku neuplatnil, ale jak již bylo uvedeno, globálně posoudil všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu (viz zejména body 37 až 39 napadeného rozhodnutí, ve spojení s bodem 25 tohoto rozhodnutí).

- 68 Pokud jde dále o tvrzení žalobkyně, že i kdyby starší ochranné známky nemohly být prohlášeny za neplatné, chránily by „pouze obrazové prvky nebo spojení obrazových a slovních prvků, kdežto sporná ochranná známka je čistě slovní ochrannou známkou, jejíž oblast ochrany je odlišná“, čímž žalobkyně tvrdila, že „oblasti ochrany“ těchto ochranných známek jsou odlišné, je třeba podotknout, že z argumentace odvolacího senátu v napadeném rozhodnutí, zejména z bodů 25, 27 a 38 tohoto rozhodnutí vyplývá, že zbytková proslulost starších ochranných známek se podle odvolacího senátu vztahovala konkrétně ke slovu „simca“, které je jediným slovním prvkem uvedených obrazových ochranných známek, jež bylo beze změny převzato do sporné ochranné známky. Stejně tak z argumentace odvolacího senátu vyplývá, že tento senát měl za to, že se ochranná známka Společenství bývalého majitele inspirovala staršími ochrannými známkami s cílem parazitně využívat jejich dobrého jména a těžit z něj nedovoleným užíváním označení Simca. Z ustálené judikatury mimoto vyplývá, že nic nebrání ověření existence podobností mezi slovní ochrannou známkou a obrazovou ochrannou známkou, neboť oba tyto druhy ochranných známek mají grafické seskupení, jež je způsobilé vyvolat vzhledový dojem [viz rozsudek Tribunálu ze dne 23. dubna 2013, Apollo Tyres v. OHIM – Endurance Technologies (ENDURACE), T-109/11, bod 60 a citovaná judikatura].
- 69 Za těchto okolností je vzhledem k tomu, že bývalý majitel nepředložil u OHIM konkrétní argumenty na podložení tvrzení, že kolidující ochranné známky jsou natolik odlišné, že nemohou vyvolat nebezpečí záměny, nýbrž pouze obecně odkázal na to, že starší ochranné známky byly obrazové, třeba dospět k závěru, že odvolací senát neměl povinnost podrobněji vyjádřit posouzení podobností uvedených ochranných známek, neboť tento senát vedle toho dostatečně vysvětlil své úvahy související s existencí zbytkové proslulosti slovního prvku společného těmto ochranným známkám.
- 70 Pokud jde o tvrzení žalobkyně týkající se toho, že „nabídka na poskytnutí odškodnění“, kterou učinil bývalý majitel vedlejší účastníci, nemůže být podle judikatury [rozsudek Tribunálu ze dne 1. února 2012, Carrols v. OHIM – Gambettola (Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL), T-291/09] považována za indicii nedostatku dobré víry, a o její tvrzení, že ani bývalý majitel ani sama žalobkyně „neoslovili [vedlejší účastníci] s cílem upoutat její pozornost k [dotčené ochranné známce Společenství] a získat peněžitou výhodu“, je třeba zdůraznit, jak poukázala sama žalobkyně v žalobě, že odvolací senát sice v části napadeného rozhodnutí nadepsané „nesporné skutečnosti“ připomněl některé informace považované „za rozhodující pro posouzení skutkového stavu“, ne všechny tyto informace však zopakoval v části týkající se nedostatku dobré víry. Zejména je nutno konstatovat, že odvolací senát nevyvodil v tomto směru konkrétní důsledky ze svého zjištění učiněného v bodě 31 napadeného rozhodnutí, týkajícího se „nabídky odškodnění“, v rámci níž bývalý majitel tvrdil, že byl za určitých podmínek ochoten vzdát se sporné ochranné známky.
- 71 Výše uvedené tvrzení žalobkyně, že nabídka transakce související s návrhem vzdát se ochranné známky za náhradu není dostatečnou indicí nedostatku dobré víry, je tudíž za okolností projednávaného případu irelevantní a nemůže mít dopad na legalitu napadeného rozhodnutí.
- 72 Pro úplnost je třeba dodat, že zatímco ve věci, v níž byl vydán rozsudek Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL, bod 70 výše (body 61 a 62) Tribunál shledal, že osoba navrhuující prohlášení neplatnosti ochranné známky Společenství nepodala důkazy, jež by umožnily presumovat, že majitel této ochranné známky nemohl nevědět o existenci starších ochranných známek, o které bylo opřeno tvrzení o nedostatku dobré víry, v projednávané věci je naopak nesporné, že již v době podání přihlášky sporné ochranné známky bývalý majitel věděl o existenci starších ochranných známek SIMCA vedlejší účastnice a o jejich dřívějším užívání v 70. letech. Návrh vzdát se ochranné známky Společenství v případě poskytnutí odškodnění má za těchto okolností jiný význam než návrh učiněný ve věci, v níž byl vydán rozsudek Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL, bod 70 výše, zejména z toho důvodu, že bývalý majitel mohl již od okamžiku podání přihlášky k zápisu očekávat, nikoli čistě hypoteticky, že mu vedlejší účastnice učiní návrh na finanční odškodnění.
- 73 Konečně je třeba odmítnout ostatní konkrétní tvrzení žalobkyně, neboť žádné z nich neumožňuje zneplatnit výše uvedené závěry.

- 74 Zprv, i kdyby se pouh skutečnost, že bývalý majitel skuten uváděl pod ochrannou známkou Společenství Simca na trh elektrick jzdn kola „prnejmenm od [...] roku 2008“, považovala za prokázanou, nemůže být shledána relevantní, neboť jak vyplývá z bodů 37 a 40 napadeného rozhodnutí, závěr odvolacího senátu ohledně nedostatku dobré víry bývalého majitele se neopíral o neexistenci skutečného zájmu uvádět na trh výrobky, na kter se vztahuje uveden ochrann známka, ale spíše omysl bývalého majitele parazitn vyuivat dobrého jména ochrann známky zapsan ve prospěch jiného a znm na relevantním trhu.
- 75 Pokud jde zadruhé o rzn odkazy alobkyn na sprvn a soudní rzen v Německu, je třeba konstatovat, že odvolací senát sprvn shledal, zejména v bodech 20 a 21 napadeného rozhodnutí, že režim ochrann známky Společenství představuje samostatn systém, který je tvoren souborem jemu vlastních cílů a pravidel, jehož uplatnn nezávisí na adnm vnitrostátním systému [v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 11. ˇervence 2007, Mlhens v. OHIM – Minoronzoni (TOSCA BLU), T-150/04, bod 40 a citovaná judikatura]. Ve smyslu tohoto rozsudku rozhodnutí pocházející od vnitrostátního soudu nemůže vázat ani oddlen OHIM, ani unijní soud.
- 76 Z judikatury vsak t vyplývá, že účastníkům rzen ani samotnému Tribunálu nelze zabírat, aby se pr výkladu unijního práva inspirovali skutečnostmi vycházejícími z unijní judikatury a vnitrostátní nebo mezinárodní judikatury [v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 12. ˇervence 2006, Vitakraft-Werke Whrmann v. OHIM – Johnson’s Veterinary Products (VITACOAT), T-277/04, body 69 až 71].
- 77 V projednávané věci je pritom kromě relevance prohlsen odvolacího senátu uinenho v bodě 21 napadeného rozhodnutí, podle něhož odvolací senát nevěděl, jak důkazy byly předloženy v rzen soubn probhjcm v Německu, takže rozsudek Bundesgerichtshof nemohl představovat precedent, třeba konstatovat, že starší ochrann známky, z nichž jedna je francouzsk a druh mezinárodní, chrnn zejména v několika ˇlenskch státech Unie, mohou mít odlin procesn uinky v soubn probhjcm rzen týkajícím se nmeck ochrann známky a v rzen v projednávané věci, kter se týká návrhu na prohlsen neplatnosti ochrann známky Společenství z důvodu nedostatku dobré víry, v rámci něhož je nastolena otázka zbytkov proslulosti starší ochranných známek.
- 78 Zatret alobkyn poukazuje na to, že nezávisl ˇinnost, kterou bývalý majitel vykonával pro společnost Citron AG v Kolíně a v roce 2005 pro pobočku společnosti Peugeot v Brémách, nijak nesouvisela s jeho prhlškou ochrann známky Společenství. Pokud by podle alobkyn bývalý majitel získal informace v rámci doasn ˇinnosti coby poskytovatel softwaru, nepotreboval by k podání prhlky „dajn parazitn“ ochrann známky provádět další reee.
- 79 V tomto ohledu pritom stačí uvést, jak bylo obdobn rozhodnuto v bodech 70 a 71 ve, že ze struktury a obsahu napadeného rozhodnutí je patrn, že odvolací senát neoprel závěr o nedostatku dobré víry bývalého majitele o uveden vztah spolupráce, kter jej v minulosti pojil k vedle účastníci nebo jinm podnikům její skupiny.
- 80 Konen, tvrzení alobkyn týkající se „neprmren stručnosti“ napadeného rozhodnutí a djn neexistence „sebenem právní argumentace a jakéhokoli posouzení zásad práva ochranných známek“, je třeba odmítnout, a mlo jít o meritorn nesprvn posouzení odvolacím senátem nebo o nedostatečnost odůvodnění.
- 81 V tomto ohledu je zprv třeba uvést, že v rozsahu, v němž by tmto alobkyn napadala meritorn posouzení projednávané věci odvolacím senátem, Tribunál j v rámci vech uvah vyjdrench v tomto rozsudku shledal, že napaden rozhodnutí je opodstatnn. Tribunál pr těchto uvahch zohlednil jak právní argumentaci předloženou odvolacím senátem, tak „zásady práva ochranných známek“.

- 82 Zadržet, je-li výše uvedená tvrzení žalobkyně třeba chápat jako vztahující se k údajné nedostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, stačí uvést, jak vyplývá z úvah vyjádřených odvolacím senátem, které byly shrnuty v bodech 9 až 22 výše, že v souladu s ustálenou judikaturou z rozhodnutí odvolacího senátu jasně a jednoznačně vyplývají jeho úvahy, a žalobkyně se tak mohla seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a tudíž hájit svá práva, a unijní soud mohl vykonat přezkum legality uvedeného rozhodnutí [v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 15. října 2013, *Electric Bike World v. OHIM – Brunswick (LIFECYCLE)*, T-379/12, bod 30 a citovaná judikatura].
- 83 S ohledem na vše výše uvedené je třeba jediný žalobní důvod zamítnout, a zamítnout tedy i žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 84 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 85 Vzhledem k tomu, že OHIM a vedlejší účastnice požadovaly náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (pátý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Společnosti Simca Europe Ltd se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Dittrich

Schwarcz

Tomljenović

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 8. května 2014.

Podpisy.